

Ὁ μὴ ἔχων σχέσεις κοινωνικὰς μετὰ τῶν γειτόνων, ἀκοινώνητος ἔνθ' ἄν.: Ὁ νέος νοικάρης εἶν' ἀγειτόνευτος, δὲν τὸν βλέπ' ἡ γειτονία Ἑρμοῦπ. Συνών. ἀγειτονίαστος, ἀκοινώνητος.

ἀγειτονίαστος Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *γειτονίαστος <γειτονιάζω.

Ἀγειτόνευτος, ὁ ἰδ.

ἀγελάδα ἡ, σύνηθ. καὶ Πόντ. (Κερασ.) ἀγελάδα Ἀπουλ. ἀγελάτα Ἀπουλ. ἀγιάδα Θράκ. (Ἀδριανούπ. Αἰν. κ.ά.) Σάμ. κ.ά. ἀγιάδα Μοσχονήσ. ἀελάδα Ἄνδρ. Κάλυμν. Κρήτ. Κύθν. Μεγίστ. Νάξ. (Ἀπύρανθ. Βόθρ. Γλυνάδ.) Νίσυρ. Παξ. Πάρ. Πόντ. (Τραπ.) Σέριφ. Σκῦρ. Σύμ. κ.ά. αἰλάδα Πάρ. (Παροιμ.) ἀσουάδα Νάξ. (Κορων.) ἀελά Κάρπ. Χίος (Ἀμάδ. κ.ά.) ἀλεγάδα Μύκ. Χίος (Ἐλάτ.) ἀλεάδα Κυκλ. (Θήρ. Κίμωλ. Μύκ. Σέριφ. Φολέγ. κ.ά.) Νίσυρ. ἀλεάδα Σίφν. ἀλονάδα Σίφν. ἐλεάδα Σίφν. αἰλιάδα Πόντ. (Ἰνέπ.) ἀελάδα Ἄνδρ. Θράκ. (Κομοτ.) Κύθν. γελάδα Ἀθῆν. Αἰγιν. Θράκ. Μέγαρ. Πελοπν. (Ἀρκαδ. Κορινθ. Λακων. Μάν. Τρίκκ. κ.ά.) Σίφν. Σῦρ. Σέριφ. κ.ά. γελάδα Ἀπουλ. γιάδα Ἡπ. Θεσσ. Μακεδ. (Χαλκιδ. κ.ά.) Σάμ. Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν.) κ.ά. γιαλάδα Ἡπ. Μακεδ. (Καστορ.) γιαλούδα Πελοπν. (Κουτήφαρ.) γ'λάδα Ἡπ. (Ζαγόρ.) ιλιάδα Μακεδ. (Σιάτ.) Πληθ. ἀλεβοῦδες Χίος (Ἐλάτ.)

Τὸ ἀρχ. οὐς. ἀγελας ἀρχικῶς δηλοῦν τὴν ἀγελαίαν βοῦν. Τὸ ἀελά ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ἀελάα ἀποβληθέντων τῶν γραμμάτων γ καὶ δ μετὰ ξυ φων. Τὸ γελάδα προήλθε κατ' ἀναλογ. τοῦ γελάδι παρὰ τὸ ἀγελάδι, ὁ πβ. Διὰ τὸν τύπ. ἀλεβοῦδες ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾶ 29 (1917) 219. Ἡ λ. καὶ ἐν Κορών.

1) Ἡ θήλεια βοῦς, δάμαλις κοιν. καὶ Ἀπουλ. Πόντ. (Κερασ. Τραπ.): Σούρνει ἡ ἀγελάδα (εὐρίσκεται ἐν τῇ περιώδῃ τῆς γενετησίῃ ὁρμῇ) Πελοπν. (Σουδεν. Τρίκκ. κ.ά.) Μουκανίζ' ἡ ἀελάδα, θὰ τῇ δάμε 'ς τὸ λατάρι (μυκάται ἡ ἀγ., θὰ τὴν ὀδηγήσωμεν εἰς τὸν ἐπιβήτορα ταῦρον) Σέριφ. Ἡ ἀελάδα 'ς τὰ μονὰ θὰ γεννήσῃ (ἐν ἡμερομηνίᾳ περιττοῦ ἀριθμοῦ) Σίφν. || Φρ. Εἶναι σὰν ἀγελάδα (ἐπὶ γυναικὸς εὐτραφοῦς) πολλαχ. Σὰν γελάδα τρώει (ἐπὶ γυναικὸς πολυφάγου) πολλαχ. Τὸν ἔχ' ἀγιάδα κὶ τὸν ἀρμέγ' (ἐπὶ ἐκείνου παρ' οὗ συνεχῶς τις λαμβάνει τι) Αἰν. Εἶναι γιὰ νὰ τρώῃ ἀγελάδες (ἐπὶ τοῦ ἀέργου) Στερελλ. (Ἀρτοτ.) Μουρ' γ'λάδα! (ὑβρις πρὸς φανλόβιον γυναῖκα) Ζαγόρ. || Παροιμ.

Σὰν τὴν γελάδα | μὲ τὴν καρδάρα,
μὰ κλωτοῖα τῆς δίνει | καὶ τὴ χύνει

(ἐπὶ τοῦ καταστρέφοντος ἔργον καλὸν μόλις ἀποπερατωθέν, ὡς ἡ ἀγελας διὰ λακτίσματος ἀνατρέπει τὸν κάδον καὶ χύνει τὸ ἀμελχθέν γάλα) Πελοπν. Σὰν τὴ γελάδα τὴν κοπριά (ἐπὶ τοῦ ἀμελοῦντος τῶν ἰδίων) αὐτόθ. || Ἄσμ.

Σὰν ἀελάδα κόκκινη καὶ καλοτριχισμένη
μοῦ φάνηκες τὴν Κυριακὴν σὰ σέ'δα στολισμένη

Σίφν. Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Γελάδα καὶ ὡς τοπων. Πελοπν. (Ζαράκ.) 2) Δέρμα ἀγελάδος Σῦρ. (Ἑρμοῦπ.): Ἀγελάδα Ἀμερικῆς (δέρμα ἀγ. εἰσαγόμενον ἐξ Ἀμ.)

ἀγελαδάκι τό, πολλαχ. ἀλεαδάκι Θήρ. κ.ά. γι-λαδάκ' Σάμ. κ.ά.

Ὑποκορ. τοῦ οὐς. ἀγελάδα. Ἡ λ. καὶ παρὰ Δουκ.

Μικρὰ ἀγελάς. Συνών. ἀγελαδίτσα 1, ἀγελαδόπουλλο, ἀγελαδούδα, ἀγελαδούλλα, ἀγελίδι, δαμαλάκι.

ΛΕΞΙΚΟΝ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ

ἀγελαδάρα ἡ, Κεφαλλ. κ.ά. γιλαδάρα Ἡπ. (Ἰωάνν.)

Μεγεθ. τοῦ οὐς. ἀγελάδα. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

Ἀγελας μεγάλη ἡ εὐτραφὴς ἔνθ' ἄν.: Φρ. Εἶνι μὰ γιλαδάρα τούτ' (ἐπὶ γυναικὸς εὐτραφοῦς ἡ ἀγροίκου καὶ σκαιᾶς) Ἰωάνν.

ἀγελαδάρης ὁ, Α.Ρουμελ. (Φιλιππούπ.) Θράκ. (Μάλ-γαρ.) Μακεδ. (Θεσσαλον.) κ.ά. — Λεξ. Περίδ. Βυζ. ἀγι-λαδάρ'ς Θεσσ. Θράκ. (Ἀδριανούπ. Αἰν. κ.ά.) Μακεδ. (Σισάν.) κ.ά. γελαδάρης Ἄνδρ. Ἡπ. Ἰων. (Σμύρν.) Κυκλ. κ.ά. γιλαδάρ'ς Ἡπ. (Ζαγόρ. Ἰωάνν. κ.ά.) Θράκ. Μακεδ. (Ἀνασελ. Σιάτ. Χαλκιδ. κ.ά.) Στερελλ. (Αἰτωλ. κ.ά.) γιαλαδάρης Ἡπ. γιαλαδάρ'ς Μακεδ. (Καστορ.) Θηλ. γιλαδαρεῖα Ἡπ. (Ἰωάνν.) γιλαδαροῦ Ἡπ. (Ζαγόρ. κ.ά.) Μακεδ. Πληθ. γιλαδαραιὶ Στερελλ. (Αἰτωλ.) γιλαδα-ροὶ Μακεδ. (Χαλκιδ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀγελάδα ἡ ἀγελάδι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άρης. Τὸ γιλαδάρης ἐκ τοῦ τύπ. γιλαάδα.

1) Ὁ τρέφων ἡ ὀδηγῶν εἰς βοσκήν ἀγελάδας ἡ ἐν γένει ἀγέλην κτηνῶν, ἀγελάδων, βοῶν, ἵππων κττ. Α.Ρουμελ. (Φιλιππούπ.) Ἡπ. (Ζαγόρ. Ἰωάνν. κ.ά.) Θεσσ. Θράκ. (Ἀδριανούπ. Αἰν. κ.ά.) Ἰων. (Σμύρν.) Κυκλ. Μακεδ. (Ἀνασελ. Θεσσαλον. Καστορ. Σιάτ. Σισάν. Χαλκιδ. κ.ά.) Στερελλ. (Αἰτωλ. κ.ά.) — Λεξ. Περίδ. Βυζ.: Ἐχον ἓνα γιλαδάρ' π' δὲ φ'λάει λότιλα, δὲν ξέρ' πῶς νὰ φ'λάξ' τὰ βόδια μ' Αἰτωλ. || Παροιμ. Ποῦ τὰ πὰς, Μαριώ, τὰ βόδια; — Δὲν τὰ θέλ' ὁ γιλαδάρης (ἐπὶ τοῦ ἀποφεύγοντος νὰ ἀπαντήσῃ εἰς τὸ ἐρωτώμενον ἡ ἐπὶ τοῦ ἐπιμένοντος εἰς τὴν ἐκτέλεσιν πράξεώς τινος ἀπαγορευθείσης) Ἡπ. Κάκιστοι ἀγίλαδάρ'ς, πούλ'σι τ'ν ἀγιάδα τ' (ἐπὶ τοῦ ἐν τῇ δυσαρρεσκείᾳ του διὰ τινὰ ἀποτυχίαν βλάπτοντος ἑαυτὸν) Ἀδριανούπ. Συνών. ἀγελαδᾶς, ἀγελαδιάρης, ἀγελαδοβοσκός, ἀγελαδολόγος 1, ἀγελάρις. 2) Ὁ ἐπὶ μισθῷ παρέχων τὴν ἀγελάδα του εἰς ἐλαιοτριβεῖον πρὸς περιστροφὴν τοῦ πιεστηρίου Ἄνδρ. 3) Τὸ θηλ. γιλαδαρεῖα ἐκ παρασχετισμοῦ πρὸς τὸ ἀγελαδάρα, ἡ μεγάλη ἡ εὐτραφὴς δάμαλις: Φρ. Εἶνι μὰ γιλαδαρεῖα αὐτή! (ἐπὶ γυναικὸς ἀγροίκου ἀγνοοῦσης τοὺς τρόπους τῆς εὐγενοῦς συμπεριφορᾶς) Ἰωάνν.

Τὸ θηλ. Ἀγελαδαρεῖα τοπων. Θεσσ.

ἀγελάδαρος ὁ, ἀμάρτ. ἀελάδαρος Νάξ. (Γαλανάδ.)

Μεγεθ. τοῦ οὐς. ἀγελάδι διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -αρος.

Μέγας βοῦς.

ἀγελαδαρρώστια ἡ, ἀμάρτ. γελαδαρρώστια Πελοπν. (Φεν.)

Ἐκ τῶν οὐς. ἀγελάδα καὶ ἀρρώστια.

Νόσος τις τῶν προβάτων μεταδιδόμενη εἰς αὐτὰ ἐκ τῆς κόπρου τῶν βοῶν.

ἀγελαδᾶς ὁ, Σῦρ. κ.ά. γιλαδᾶς Μακεδ. (Χαλκιδ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀγελάδα ἡ ἀγελάδι.

Βοσκὸς βοῶν, βουκόλος. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀγελα-δάρης 1.

ἀγελαδῆς ὁ, ἀμάρτ. γιλαδῆς Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀγελάδα ἡ ἀγελάδι.

Ἀνθρωπος ἀγροῖκος, ἄξεστος εἰς τοὺς τρόπους τῆς συμπεριφορᾶς: Σοῦ 'νι ἓνας γιλαδῆς! Ἐπισι 'ς τοῦ φαεῖ

οὐ γιλαδῆας κί δὲν ἄφ'κι τίποντα! Οὐ γιλαδῆας τ' κίρατᾱ
μ' χάλασι τ' ἀμπέλ'!

ἀγελαδήσιος ἐπίθ. Ἀθῆν. Χίος κ. ἄ. ἀλεαδήσιος
Θήρ. Νάξ. (Γαλανάδ.) γελαδήσιος Πελοπν. (Τριφυλ. κ. ἄ.)
Στερελλ. (Ἀμφ.) Σῦρ. κ. ἄ. γελαδήσιος Εὐβ. (Κονίστρ.)
γιλαδήσιους Λέσβ. κ. ἄ. Οὐδ. ἀελαδέσ' Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀγελάδα.

Ὁ ἐκ τῆς ἀγελάδος προερχόμενος ἔνθ' ἄν.: Ἀγελα-
δήσιο κρέας Ἀθῆν. Κρέας γελαδήσιο Κονίστρ. Γάλα γελα-
δήσιο Σῦρ. Συνών. ἀγελαδικός, ἀγελαδινός, ἀγελα-
δίτικος.

ἀγελάδι τό, ἀγελάδιν Πόντ. (Κερασ. Οἶν.) ἀγε-
λάδι Θράκ. Ἰων. (Σμύρν.) Πόντ. (Οἶν.) ἀγελάδ' Πόντ.
(Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) ἀελάδιν Πόντ. (Σαράχ.)
ἀελάδι Νάξ. (Γαλανάδ.) ἀελάδ' Πόντ. (Ὁφ. Σάντ. Τραπ.
Χαλδ. κ. ἄ.) ἀγιλάδ' Θράκ. (Ἀδριανούπ. κ. ἄ.) ἐγελάδι
Καππ. (Φερτ.) ἐγιλέτ' Καππ. (Φερτ.) εἰλέτ' Καππ.
(Φερτ.) γελάδι Ἀθῆν. Ἡπ. Κωνπλ. Πελοπν. (Ἀρκαδ.
Γορτυν. Λάστ. κ. ἄ.) γιλάδ' Ἡπ. Θράκ. Μακεδ. κ. ἄ.
γ'λάδ' Ἡπ. (Ζαγόρ.) γιλαλάδι Προπ. (Κύζ.) γιλαλάδ' Ἡπ.
γιάδι Καππ. (Φάρας.) ἐλάδι ἄγν. τόπ.

Τὸ μεσν. οὐσ. ἀγελάδιν. Τὸ γιλάδι ἐκ τοῦ *γιάαδι
ἀποβληθέντος τοῦ λ μεταξὺ δύο φων.

1) Βοῦς μὴ ὑποβληθεὶς ἀκόμη εἰς ζυγὸν ὡς ἀροτήρ Ἡπ.

2) Δάμαλις, ἀγελάδα σύνθηθ. καὶ Καππ. (Φάρας. Φερτ.)
Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Ὁφ. Σαράχ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.):
Φρ. Σάν νὰ γέθ'σαν τὰ γιλάδια (ἐπὶ τοῦ εὐθυμουῦντος ἄνευ
αἰτίας. Ὁ τοκετὸς δαμάλεως εἶναι αἰτία εὐλόγου χαρᾶς
ἀνθρώπου ἀσχολουμένου εἰς τὴν κτηνοτροφίαν) Ἡπ.
Ὅταν βγάν' τὰ γιλάδια (ὅταν ἐξάγουν ἐπὶ βοσκήν τὰ ἀγε-
λάδια, ἥτοι περὶ τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου) αὐτόθ. Ἰσῆ μὴ
τὰ γιλάδια (ὅταν ἐπιστρέφουν τὰ ἀγελάδια ἐκ τῆς βοσκῆς,
ἥτοι περὶ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου) αὐτόθ. Ἡντισαν γελαῖ με,
τ' ἀελάδ' ὅς σὴν πόρταν ἄτ' (ὅστις μὲ γελαῖ, τὰ ἀγελάδια
εἰς τὴν θύραν του, ἐνν. νὰ εἶναι, ἥτοι νὰ εὐτυχή! Λογο-
παικτικῶς εὐχὴ ἀντὶ ἀρᾶς) Τραπ. || Αἰνίγμ.

Ἀσπροκάτ'κον ἀελάδ' | ὀκίζ' τ' ὀρμάν' καὶ κατήβαιν'

(ἀγελάδι ἔχον λευκὸν μέτωπον διασχίζει τὸ δάσος καὶ
καταβαίνει. Τὸ ξυράφι) αὐτόθ. || Ἄσμ.

Ὁ ἥλιος θρέφει τὰ βουνὰ καὶ τὰ βουνὰ γελάδια
κ' ἐμένα τὸ παιδάκι μου τὸ θρέφουνε τὰ χάδια

(βαυκάλ.) Κωνπλ.

Σεράντα χτήνᾱ ἔλμεγεν, σεράντα ἀγελάδᾱ
κί ἄλλα σεράντα δώδεκα μουνσκάρᾱ καὶ ξερχάδᾱ

(χτήνᾱ = ἀγελάδας. σεράντα δώδεκα = 40 × 12, ἥτοι πάμ-
πολλα) Χαλδ. 3) Συνήθως κατὰ πληθ. βόες ἀδιακρί-
τως γένους Ἡπ. (Ζαγόρ. κ. ἄ.) Σάμ. Ἀθῆν.

ἀγελαδιάρης ὁ, ἀμάρτ. γελαδιάρης Ἡπ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀγελάδα ἢ ἀγελάδι καὶ τῆς παραγω-
γικῆς καταλ. -ιάρης.

Βοσκὸς ἀγελάδων: Πάει ἕνας γελαδιάρης μὲ τὰ γελάδια
του νὰ τὰ ποτίσῃ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀγελαδάρης 1.

ἀγελαδικός ἐπίθ. ἀμάρτ. γιλαδ'κός Στερελλ. (Αἰ-
τωλ.) ἀλεάδικος Θήρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀγελάδα ἢ ἀγελάδι.

Ὁ εἰς ἀγελάδι, βοῦν (ἀδιακρίτως γένους) ἀνήκων ἢ ὁ
ἐκ βοῶς προερχόμενος: Ἀλεάδικο κρέας Θήρ. || Φρ. Κιφά-
λια γιλαδ'κὰ (βόες) Αἰτωλ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀγελα-
δήςιος.

ἀγελαδινός ἐπίθ. Ἀνδρ. Θράκ. (Σαρεκκλ.) Κεφαλλ.
Κρήτ. Παξ. Χίος κ. ἄ. — Λεξ. Περίδ. Βυζ. γελαδινός
πολλαχ. γιλαδ'νός Ἡπ. (Ζαγόρ. κ. ἄ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀγελάδα ἢ ἀγελάδι.

Ὁ ἐξ ἀγελάδος προερχόμενος ἔνθ' ἄν.: Γάλα - κρέας
- τυρὶ γιλαδινὸν πολλαχ. Ἀγελαδινὴ λίγδα (λίπος) Σαρεκκλ.
Γελαδινὴ πατσὰ Πελοπν. (Τριφυλ.) Κρέας γιλαδ'νὸν Ζαγόρ.
Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀγελαδήςιος.

ἀγελαδίτικος ἐπίθ. Θράκ. (Σηλυβρ.) Χίος

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀγελάδα ἢ ἀγελάδι καὶ τῆς παραγω-
γικῆς καταλ. -ίτικος.

Ὁ τῆς ἀγελάδος: Ἀγελαδίτικη κουμπιὰ Σηλυβρ. Συνών.
ἰδ. ἐν λ. ἀγελαδήςιος.

ἀγελαδίτσα ἡ, Βιθυν. Πόντ. (Κερασ.) κ. ἄ. — Λεξ.
Βυζ. (λ. δαμάλα) γελαδίτσα Ἡπ. (Δρόβιαν.) Πελοπν.
(Λεντεκ.) Στερελλ. (Φθιώτ.) κ. ἄ. γιλαδίτσα Ἡπ. (Ἀρτ.
κ. ἄ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἀγελάδα.

1) Μικρὰ δάμαλις Βιθυν. Ἡπ. (Ἀρτ. κ. ἄ.) Πελοπν.
(Λεντεκ.) Πόντ. (Κερασ.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Φθιώτ.) κ. ἄ.
— Λεξ. Βυζ.: Μαύρη γελαδίτσα γέννησε ὅς τὴ μέση ὅς τὴν
ἀγέλη, τὸ εἶδαν τ' ἄλλα τὰ γελάδια καὶ τὸ βάσκαναν (ἐξ ἐπιδ.)
Φθιώτ. || Αἰνίγμ.

Ἐχω μινὰ ἀγελαδίτσα | καὶ τὴν δέν' ἀπ' τὴν ὀρίτσα,
ὅταν τὴν δένω πορπατεῖ | κί ὅταν τὴν λύνω κάθεται

(ἢ βελόνῃ) Βιθυν. Νὰ μαύρ' γιλαδίτσα μ' ξικῆπ' σὶ τοὺν
κῆπον (ἐξερρίζωσε, κατέφαγεν ὅλα τὰ λαχανικὰ τοῦ κῆ-
που. Ἡ χύτρα) Αἰτωλ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀγελαδάκι.

2) Παιδιά, καθ' ἣν οἱ παῖκται διαιρούμενοι εἰς δύο
ὁμάδας καταλαμβάνουν θέσεις ἀπέναντι ἀλλήλων, δύο δέ,
εἰς ἐξ ἑκατέρας ὁμάδος, διὰ κλήρου ὀριζόμενοι ἔρχονται
εἰς τὸ κέντρον τῆς ἀποστάσεως καὶ ὁ μὲν εἰς κύπτει, ὁ δὲ
ἕτερος ἐπιβαίνει αὐτοῦ ὦν ἐστραμμένος πρὸς τὴν ὁμάδα,
εἰς τὴν ὁποίαν ἀνήκει. Ἡ ὁμάς του τότε ρίπτει σφαῖραν
εἰς τὴν ἀντίθετον ὁμάδα, ἂν δὲ οὗτος κατορθώσῃ ἐκτεί-
νων ἢ ἀνατείνων τὰς χεῖρας νὰ τὴν συλλάβῃ, θεωρεῖται
ἢ ὁμάς του νικητρία καὶ οἱ ἀποτελοῦντες αὐτὴν ἐπιβαί-
νουν τῶν τῆς ἀντιθέτου ὁμάδος, ἂν ὁμως ἀποτύχῃ καὶ ἢ
σφαῖρα συλληφθῇ ὑπὸ τῆς ὀπισθεν εὐρισκομένης ἀντιπά-
λου ὁμάδος, θεωρεῖται αὐτὴ νικητρία καὶ τὰ μέλη τῆς
ἐπιβαίνουν τῶν ἀποτελούντων τὴν ἑτέραν ὁμάδα Ἡπ.
(Ἀρτ. Δρόβιαν.)

ἀγελαδοβλογιά ἡ, Κεφαλλ. γελαδοβλογιά Πελοπν.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀγελάδα καὶ βλογιά.

Ἡ νόσος τῶν δαμάλεων εὐλογία: Οἱ ἀγελάδες ἔβγαλαν
ἀγελαδοβλογιά Κεφαλλ.

ἀγελαδοβορός ὁ, ἀμάρτ. γελαδοβορός Λευκ. κ. ἄ.
γιλαδουβορός Στερελ. (Αἰτωλ. κ. ἄ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀγελάδα ἢ ἀγελάδι καὶ ὀβορός.

Ὁ τόπος, ὅπου μένουν αἱ ἀγελάδες, μάνδρα βοῶν.
Συνών. ἀγελαδόγρεκο, ἀγελαδομάντρι, ἀγελαδό-
στανη, ἀγελόμαντρα.

